

Sygn. akt VI U 14/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2019 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2019 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

z udziałem zainteresowanego (...) Sp. z o.o. w W.

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem J. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W.

z dnia 2 listopada 2018 roku, znak (...)

oddala odwołanie.

ZARZĄDZENIE

(...)

Sygn. akt VI U 14/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 listopada 2018 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił J. R. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 maja 2018r. do 5 października 2018r., gdyż pełen okres zasiłkowy, wynoszący 182 dni, został wykorzystany przez odwołującą z dniem 16 maja 2018r.

(decyzja z dnia 2 listopada 2018 roku – k. 17 akt rentowych)

J. R. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 maja 2018r. do 5 października 2018r.

(odwołanie z dnia 10 grudnia 2018 roku – k. 1-4)

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł argumentację zawartą w uzasadnieniu skarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 36)

(...) Sp. z o.o. w W. zajął stanowisko w sprawie.

(pismo zainteresowanego – k. 42)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. R. otrzymywała zwolnienia lekarskie w następujących okresach:

- od 14 listopada 2017r. do 4 maja 2018r. – od lekarza psychiatrii o symbolu F32,
- od 7 maja 2018r. do 5 października 2018r. – od lekarza ortopedii o symbolu M51.

Zatem odwołująca nie dysponuje zwolnieniem lekarskim za 2 dni, tj. za dzień 5 maja 2018r. (sobota) oraz za dzień 6 maja 2018r. (niedziela).

(okoliczności bezsporne, a nadto decyzja z dnia 2 listopada 2018 roku – k. 17 akt rentowych, k. 5-25, opinie biegłych sądowych)

W dniu 5 maja 2018r. (sobota) J. R. udała się do lekarza i uzyskała zaświadczenie ze wskazaniem, że „aktualnie nie ma przeciwwskazań co do powrotu pacjentki do aktywności zawodowej z przyczyn psychiatrycznych”.

Jest bezsporne, że w dniu 5 maja 2018r. ubezpieczona nie zgłosiła się do pracy z gotowością do pracy i nie odbierała skierowania na badanie lekarza medycyny pracy/psychiatrii.

Tego samego dnia, tj. 5 maja 2018r. odwołująca – wracając tramwajem od ww. lekarza – po gwałtownym hamowaniu i szarpnięciu, wpadła na mężczyznę stojącego obok i poczuła ból w plecach i prawym barku.

Tego dnia, tj. 5 maja 2018r. (sobota) oraz następnego dnia, tj. 6 maja 2018r. (niedziela), J. R. nie poszła do lekarza lecz uczyniła to w pierwszym dniu roboczym, tj. 7 maja 2018r. (poniedziałek). Wobec doznanego w dniu 5 maja 2018 r. szarpnięcia wielopoziomowej dyskopatii kręgosłupa szyjnego, kolejny lekarz wystawił odwołującej zwolnienia lekarskie na okres od 7 maja 2018r. do 5 października 2018r. Nie wystawił zwolnienia za dwa dni wstecz, pomimo takiego uprawnienia.

(dowód: zaświadczenie z karty 14 akt sprawy; k. 2; k. 73; opinia biegłego sądowego B. P. z dnia 10 marca 2019 roku; opinia biegłego sądowego M. G. z dnia 29 maja 2019 roku; opinia biegłego sądowego B. P. z dnia 17 czerwca 2019 roku)

Pełen okres zasiłkowy, wynoszący 182 dni, został wykorzystany przez odwołującą z dniem 16 maja 2018r.

(dowód: decyzja z dnia 2 listopada 2018 roku – k. 17 akt rentowych)

Decyzją z dnia 2 listopada 2018 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił J. R. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 maja 2018r. do 5 października 2018r.

(dowód: decyzja z dnia 2 listopada 2018 roku – k. 17 akt rentowych)

Zwolnienia lekarskie za okres do dnia 4 maja 2018r. oraz za okres od dnia 7 maja 2018r. były wystawiane z powodu różnych chorób. Po zakończeniu zasiłku chorobowego od psychiatrii, badana z uwagi na stan psychiczny była zdolna do pracy. W tym czasie opisano remisję objawów, zakończyła leczenie psychiatryczne.

(dowód: opinia biegłego sądowego B. P. z dnia 10 marca 2019 roku; opinia biegłego sądowego M. G. z dnia 29 maja 2019 roku; opinia biegłego sądowego B. P. z dnia 17 czerwca 2019 roku)

Niezdolność do pracy, która była orzekana od 7 maja 2018r., powstała w dniu 5 maja 2018r. w czasie jazdy tramwajem i urazu kręgosłupa.

(dowód: k. 79)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego.

Dodatkowo Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na rzetelnych i przekonujących opiniach biegłego sądowego B. P. z dnia 10 marca 2019 roku, biegłego sądowego M. G. z dnia 29 maja 2019 roku oraz biegłego sądowego B. P. z dnia 17 czerwca 2019 roku.

Sąd ocenił opinie jako jasne, spójne i logiczne. Biegli przekonująco i szczegółowo uzasadnili swoje stanowisko zawarte w opiniach, jak również odnieśli się do przedłożonej dokumentacji medycznej, a zatem brak jest jakichkolwiek podstaw, by opiniom odmówić mocy dowodowej.

Zadaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie ubezpieczona wniosła odwołanie od decyzji ZUS odmawiającej jej przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 maja 2018r. do 5 października 2018r. Podstawą dla wydania skarżonej decyzji było ustalenie przez organ rentowy, iż odwołująca z dniem 16 maja 2018r. wyczerpała przysługujący jej okres zasiłkowy w wysokości 182 dni. W związku z powyższym kluczowym dla prawidłowego rozstrzygnięcia w tej sprawie będzie ustalenie i rozważenie, czy faktycznie okres zasiłkowy został przez odwołującą wyczerpany zgodnie ze stanowiskiem ZUS.

Zgodnie z treścią art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej jako: ustawa o świadczeniach) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni. Z kolei regulacja zawarta w art. 9 ust. 1 przywołanej ustawy o świadczeniach stanowi, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Ust. 2 wspomnianego artykułu mówi zaś, iż do jednego okresu zasiłkowego dolicza się także okresy poprzedniej niezdolności do pracy, pod warunkiem, że przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni, a okresy te spowodowane były tą samą chorobą. Z literalnego brzmienia cyt. art. 9 wynika, że do okresu zasiłkowego w ilości 182 dni wlicza się wszystkie

okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Przy czym wykładnia językowa prowadzi do wniosku, że doliczaniu podlegają okresy niezdolności do pracy w znaczeniu medycznym.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, iż J. R. otrzymywała zwolnienia lekarskie w okresach od 14 listopada 2017r. do 4 maja 2018r. od lekarza psychiatry o symbolu F32 oraz od 7 maja 2018r. do 5 października 2018r. od lekarza ortopedy o symbolu M51.

Zatem odwołująca nie dysponuje zwolnieniem lekarskim za 2 dni, tj. za dzień 5 maja 2018r. (sobota) oraz za dzień 6 maja 2018r. (niedziela).

W dniu 5 maja 2018r. J. R. udała się do lekarza i uzyskała zaświadczenie ze wskazaniem, że „aktualnie nie ma przeciwwskazań co do powrotu pacjentki do aktywności zawodowej z przyczyn psychiatrycznych”. Tego samego dnia, tj. 5 maja 2018r. odwołująca – wracając tramwajem od ww. lekarza – po gwałtownym hamowaniu i szarpnięciu, wpadła na mężczyznę stojącego obok i poczuła ból w plecach i prawym barku.

Biegły sądowy M. G. w opinii z dnia 29 maja 2019 roku podkreślił, że niezdolność do pracy, która była orzekana od 7 maja 2018r., powstała w dniu 5 maja 2018r. w czasie jazdy tramwajem i urazu kręgosłupa.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłego. Sąd uznał, iż wydane w sprawie opinie, które zostały oparte na dokumentacji medycznej, są rzetelne i zasługują na przymiot wiarygodności. Zostały bowiem sporządzone w sprawie w sposób obiektywny, rzetelny i pełny, a ich wydanie zostało poprzedzone wnikliwym zapoznaniem się z dokumentacją medyczną. Zdaniem Sądu opinie są pełne, uwzględniające wszystkie istniejące u ubezpieczonej schorzenia oraz stopień ich nasilenia.

Biegli sądowi obowiązani są orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami.

Dlatego zdaniem Sądu sporządzonym przez ww. biegłych opiniom nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej, w odniesieniu do obowiązujących przepisów.

Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656). Wobec czego Sąd podzielił dokonane w ww. opiniach ustalenia i przyjął je za podstawę swojego orzeczenia.

Wobec doznanego w dniu 5 maja 2018 r. szarpnięcia wielopoziomowej dyskopatii kręgosłupa szyjnego, kolejny lekarz wystawił odwołującej zwolnienia lekarskie na okres od 7 maja 2018r. do 5 października 2018r.

W zaistniałej sytuacji należy przychylić się do stanowiska organu rentowego, że niezdolność do pracy ubezpieczonej z innej, nowej przyczyny wystąpiła w jednym ciągu chorobowym kolejnego dnia, bez jednego faktycznie dnia przerwy. Zatem ciągi chorobowe – pierwszy z przyczyn psychiatrycznych do dnia 4 maja 2018r. oraz drugi z przyczyn ortopedycznych od dnia 5 maja 2018r. – nie były przerwane ani jednym pełnym dniem kalendarzowym, podczas którego odwołująca byłaby w pełni zdrowa do pracy.

W konsekwencji znajdzie w niniejszej sprawie zastosowanie regulacja zawarta w art. 9 ust. 1 przywołanej ustawy o świadczeniach która stanowi, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Skoro nie nastąpiło przerwanie niezdolności do pracy ani jednym pełnym dniem zdolności do pracy, to pełen okres zasiłkowy, wynoszący 182 dni, został wykorzystany przez odwołującą z dniem 16 maja 2018r.

Mając na uwadze przedstawione rozważania Sąd stwierdził, iż wydana przez organ rentowy decyzja z dnia 2 listopada 2018 roku, znak (...), była prawidłowa, zostały bowiem spełnione przesłanki wskazane w art. 8 i 9 ustawy o

świadczeniach, uzasadniające odmowę przyznania prawa do zasiłku chorobowego odwołującej w okresie wskazanym w skarżonej decyzji, tj. w okresie od 17 maja 2018r. do 5 października 2018r.

Tym samym Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie J. R.. Ponadto w sprawie nie ma zastosowania przepis art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., gdyż nie było nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy, które powstały by po dniu złożenia odwołania od decyzji z dnia 2 listopada 2018 roku. Wszystkie okoliczności, w tym dotyczące spornego dnia 5 maja 2018r., powstały przed dniem złożenia odwołania od ww. decyzji. Kwestie dot. zdarzenia w tramwaju zostały szczegółowo naświetlone w samym odwołaniu. Dodatkowo prawo do zasiłku chorobowego w niniejszej sprawie nie było uzależnione od wydania orzeczenia przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.